

Козаки

Марія Пригара

То не гуси налетіли в плавні,
Не лебідки білі заячали —
То човнами козаки преславні
З синього дніпрового лиману
У широке море випливали.
Вже ген-ген залишився
Уже й хвиля хвилю перебила.
За човнами плескоту не чути,
Тільки весла зводяться, мов крила.
Кошовий в поході отаманить,
Козакам гукає на помості:
— Струсонем за бороду султана!
У Царгород завітаєм в гості!
Там гуляйте, братчики, до рана:
Хоч і трон з короною виносьте!
А чого попереду стерничий
Поглядає пильно з-під долоні?
Чути — чайки жалібно кигичуть:
Щось у морі мріється на всонні.
Враз байдак за хвилию полинув,
Веслярі ударили щосили.
Підпливли, побачили: людина!
Десятьма руками підхопили.
Не питали, зразу догадались:
"Це ж утік з неволі, неборака!"
Козаку в кайданах не стогналось,
А отут не витримав — заплакав.
Ворухнув заляклими руками,
Де від пут лишились чорні рани.
...І мов грім загув над байдаками:
— Отаке нам чинять басурмани!
Як над братом стерпіти наругу —
Краще не вертатися додому!
— А веди нас, батьку, на катюгу!
Козаки гукають кошовому.
Кошовий похмурим оком глянув
І махнув правицею без слова.

...Та й помчали розбивать кайдани!
Тільки хвиля стелється шовкова...